

Arrest

nr. 70 628 van 24 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, en van attaché H. JONHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 13 mei 1993 in de Tsjetsjeense stad Shali.

In 1995, tijdens de Eerste Tsjetsjeense Oorlog, werd uw vader door Russen vermoord.

In 2004 verliet u Tsjetsjenië samen met uw moeder en zus, al had u geen idee waarom. Jullie reisden via Polen naar België, waar uw moeder in 2005 asiel aanvraagde.

In 2007 werden jullie echter naar Polen gerepatriëerd, waar jullie nog enkele maanden verbleven alvorens jullie naar Tsjetsjenië terugkeerden.

In 2008 verliet uw moeder Tsjetsjenië voor de tweede maal en kwam opnieuw naar België.

Zelf bleef u toen achter in Tsjetsjenië, waar u samen met uw zus bij uw grootouders verbleef.

Uw problemen begonnen toen u op 13 december 2010 samen met 2 vrienden wilde gaan picknicken. Die avond reden jullie met de auto naar de rivier, maar onderweg werden jullie

tegengehouden door een auto met daarin medewerkers van de Tsjetsjeense politie en de FSB. Ze fouilleerden en ondervroegen jullie en doorzochten de auto. Ze beschuldigden jullie ervan naar de rebellen te gaan in plaats van te gaan picknicken en brachten jullie over naar het politiebureau van Shali. Daar werd u gedurende 2 dagen vastgehouden, ondervraagd en geslagen samen met uw twee vrienden. Na 2 dagen werd u alleen overgebracht naar een onbekende plaats, waar u nog ruim een week vastzat. Daar werd u eveneens ondervraagd en geslagen en uiteindelijk gedwongen om documenten te ondertekenen waarin u bekende dat u gewapend was. U kwam uiteindelijk vrij op 25 december 2010 door tussenkomst van de broer van de man van uw zus, T.M. (...), die als hoofdofficier bij de politie van Shali werkte. Tot aan uw vertrek bleef u bij hem.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 12 februari 2011. Vanuit Shali bracht T. (...) u met de wagen naar Brest (in Belarus). Onderweg vertelde hij u het hele verhaal achter uw arrestatie. Blijkbaar werden u en uw vrienden per ongeluk gearresteerd in de veronderstelling dat jullie iemand anders waren. De FSB wachtte die avond namelijk een andere wagen op en dacht verkeerdelijk dat het jullie wagen was. In Brest werd u opgewacht door uw moeder, Z.S. (...) (O.V. 5.755.360), met wie u met een taxi naar Warschau (in Polen) reisde. Vanuit Warschau kwamen jullie vervolgens met een minibus naar België, dat u bereikte op 19 februari 2011.

Op 23 februari 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten, die u verdachten van hulp aan de rebellen.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde namelijk dat u op 13 december 2010 samen met twee vrienden door de autoriteiten werd aangehouden toen jullie op weg waren om te gaan picknicken. Jullie werden ervan verdacht hulp te bieden aan de rebellen in plaats van te gaan picknicken en werden overgebracht naar het politiebureau van Shali. Daar werden jullie gedurende twee dagen vastgehouden, fysiek mishandeld en ondervraagd, alvorens u zelf naar een onbekende plaats werd overgebracht. Op deze plaats werd u nog tot 25 december 2010 gevangen gehouden, ondervraagd en toegetakeld. U tekende er onder dwang ook een valse bekentenis waarin u verklaarde dat u bij uw arrestatie gewapend was (CGVS, p. 11).

Noch aangaande uw eigen arrestatie, vasthouding, ondervraging en mishandeling, noch aangaande uw overplaatsing en vrijlating kon u de Belgische asielinstanties enig document voorleggen.

U slaagde er evenmin in (een kopie van) uw valse bekentenis voor te leggen.

Ook met betrekking tot de arrestatie, vasthouding, ondervraging en mishandeling van uw twee vrienden kon u geen enkel tastbaar bewijs aanreiken.

Verder gaf u aan dat ongeveer twee weken na uw vertrek uit Tsjetsjenië 3 van uw neven eveneens gearresteerd werden. Een van hen zit vandaag bovendien nog steeds vast (CGVS, p. 13-14). Van hun arrestatie, vasthouding en vrijlating kon u net zo min enig document aanbrengen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er voorts evenmin in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort door de autoriteiten in beslag werd genomen bij uw arrestatie op 13 december 2010 (CGVS, p. 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u geen idee had waarom het in beslag genomen werd en u het ook niet eens teruggevraagd hebt (CGVS, p. 8).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie of een mogelijk huwelijk verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Verder bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een groot aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo had u geen idee waar u na uw overplaatsing werd vastgehouden (CGVS, p. 12) noch of er voor uw vrijlating losgeld werd betaald (CGVS, p. 13). U wist evenmin hoe T. (...), door wiens toedoen u vrijkwam, vernomen had dat u vastzat alsook waar u vastzat (CGVS, p. 12).

Verder haalde u aan dat u en uw vrienden eigenlijk verkeerdelijk gearresteerd werden (CGVS, p. 11), maar kon u niet zeggen wie er dan wel gezocht werd (CGVS, p. 13).

U stelde voorts dat 3 van uw neven kort na uw vertrek uit Tsjetsjenië eveneens werden aangehouden, maar had geen idee waarom dit gebeurde noch waar een van hen vandaag nog steeds vastgehouden wordt (CGVS, p. 14).

U wist bovendien niet eens wat er verder gebeurd is met uw twee vrienden, die samen met u gearresteerd werden, noch wat de autoriteiten vandaag van u zouden willen (CGVS, p. 14).

U was daarnaast evenmin op de hoogte wanneer uw oom, bij wie u voor uw vertrek geregistreerd was, door het militaire commissariaat lastiggevallen werd alsook waarom hij aan hen moest bewijzen naar waar u vertrokken was (CGVS, 14).

U kon tot slot net zo min zeggen of uw autoriteiten ondertussen enige stappen tegen u hebben ondernomen door middel van de valse bekentenis die u ondertekend had (CGVS, p. 14).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Tot slot moet vastgesteld worden dat kort voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, meer bepaald op 19 januari 2011, nog een internationaal paspoort op uw naam werd uitgereikt.

U verklaarde wel dat u dit paspoort niet zelf had aangevraagd of afgehaald, maar T. (...) dit voor u had gedaan (CGVS, p. 8-9).

Dit neemt echter niet weg dat dit internationaal Russisch paspoort opgesteld werd met uw eigen gegevens, wat niet te verzoenen valt met uw beweringen als zou u vervolgd worden door uw autoriteiten.

Te meer omdat u verklaarde dat onder meer de FSB bij uw arrestatie op 13 december 2010 betrokken was (CGVS, p. 11 en 12) en uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de beslissingsbevoegdheid voor het uitreiken van internationale paspoorten net bij deze dienst berust.

Zelfs indien aangenomen wordt dat u uw internationaal paspoort verkreeg door omkoping, toont het gebruik van dit paspoort om naar België te reizen aan dat u niet geseind stond, aangezien u niet gearresteerd werd bij het oversteken van de grens niettemin uw paspoort opgesteld werd met uw persoonlijke gegevens.

Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van de door u verklaarde vrees ernstig ondergraven.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw internationaal Russisch paspoort, geboorteakte, de overlijdensakte van uw vader en de verblijfskaart van uw moeder en stiefvader) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben.

Uw internationaal Russisch paspoort bevat daarnaast ook informatie met betrekking tot uw reisroute.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat in het kader van de vierde asielaanvraag van uw moeder, Z.S. (...) (O.V. 5.755.360), op 6 maart 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten werd tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 augustus 2011 aan dat hij *“vaststelt dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers”* (zie p. 2). Hij vraagt de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2.2. Het is niet aan verzoeker om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van voormelde wet van 15 december 1980 moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan hij de schending aanvoert en weidt uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn besluit steunt om van verzoeker noch de status van vluchteling te erkennen, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker beperkt er zich toe in zijn verzoekschrift (zie p. 7) te herhalen dat hij geen fotokopie van zijn vervalste bekentenis kan voorleggen en stelt dat de eis van het Commissariaat-generaal dienaangaande té ver gaat.

Verder verklaart verzoeker dat hij geen bewijzen van mishandeling kan voorleggen, en evenmin bewijzen van de arrestatie van zijn drie neven, aangezien het voorleggen van bewijsstukken helemaal niet evident is voor een persoon die zijn land van herkomst diende te ontvluchten.

Verzoeker voegt er aan toe dat hij niet weet of, en hoeveel, losgeld werd betaald en merkt op dat dat *“in de Tsjetsjeense cultuur niet gebruikelijk”* is en *“Het betreft hier een jeugdig iemand en van hem mag niet verwacht worden dat hij aan ouderen uitleg vraagt”*.

Verzoeker herhaalt dat hij zijn internationaal paspoort voorlegde aan de Belgische asiendiensten en verklaart dat het niet is omdat de FSB de uitgifte van internationale paspoorten controleert, dat er geen mogelijkheid bestaat om er een te bekomen.

Ten slotte herhaalt verzoeker dat hij zijn intern paspoort niet kon voorleggen aangezien het hem werd afgenomen en wijst er op dat hij de overlijdensakte van zijn vader voorlegde.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en tot het opwerpen van een aantal blote beweringen, zonder de motieven van de bestreden beslissing evenwel concreet te weerleggen.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

3.3. In zoverre het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE